

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 246/2016-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. augusta 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti [REDAKOVANÉ], zastúpeného [REDAKOVANÉ], v mene ktorej koná advokát a konateľ [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 270/2008, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie vecí bez zbytočných preťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 270/2008 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Bratislava II p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 270/2008 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré mu j e Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava II j e p o v i n n ý uhradiť Ing. Zdenovi Lehkému trovy konania v sume 355,73 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiattri centov) na účet jeho právnej zástupkyne [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 246/2016 z 19. apríla 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „navrhovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 270/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 20. novembra 2008 okresnému súdu návrh na náhradu škody v sume 16,50 € spolu s príslušenstvom.

3. Sťažovateľ uviedol, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v jeho právnej veci právoplatne skončené.

4. Sťažovateľ v nadväznosti na to navrhuje, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň navrhuje prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Napokon sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € a úhrady trov konania.

5. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 2057/2016 z 15. júna 2016 (doručeným ústavnému súdu 24. júna 2016), v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu uvádzam, že v čase od podania návrhu, teda od 12. 11. 2012 do 24. 02. 2014 v konaní vznikli prietahy nečinnosťou tunajšieho súdu. Spis sa nachádzal u v tom čase vo veci konajúcej zákonnej sudkyne [REDAKOVANÉ], ktorá vo veci nekonala.

Z dôvodu vzdania sa funkcie sudcu bol spis v zmysle dodatku k rozvrhu práce prikázaný opatrením zo dňa 24. 02. 2014 na rozhodovanie [REDAKOVANÉ], sudcovi tunajšieho súdu.

Uznesením Súdnej rady SR zo dňa 31. 03. 2014 bol [REDAKOVANÉ] s účinnosťou od 01. 04. 2014 preložený na výkon funkcie sudcu na Okresný súd Bratislava V, pričom vzniknutá situácia pri pôvodnom prideľovaní veci nebola predvídateľná.

Uznesením Súdnej rady SR zo dňa 31. 03. 2014 bola na tunajší súd preložená sudkyňa [REDAKOVANÉ], ktorej bola predmetná vec od 02. 05. 2014 prikázaná na ďalšie konanie. Zákonná sudkyňa od prevzatia veci koná plynule a bez prietáhov.

[REDAKOVANÉ], ako nová zákonná sudkyňa musela prednostne konať vo veciach s pozitívnym nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky a nevybavené reštančné spisy dávať na termín od najstaršieho, dbať na urýchlené konanie v žalobách o osobnom stave ako i pracovných sporoch, s prihliadnutím na skutočnosť, že jej prikázané

reštančné spisy boli datované už od roku 1991, vo veci sp. zn. 9C/270/2008 (v ktorej až doposiaľ nebola zo strany účastníkov evidovaná žiadna signalizácia alebo sťažnosť na prieťahy v konaní) bol vytyčený najskorší možný termín pojednávania (vzhľadom na objektívny stav oddelenia) dňa 21. 08.2014 na deň 10. 03. 2015.

Poukazujem na skutočnosť, že navrhovateľ pôvodne (od roku 2008) žaloval odporcov titulom náhrady škody sumu 16,50 Eur. Až do prvého pojednávania (10. 03. 2015) bol úplne nečinný, o konanie vo veci sa nezaujímal a na prípadné prieťahy v konaní žiadnym spôsobom neupozorňoval. Na prvom pojednávaní krátkou cestou založil do spisu návrh na zmenu petitu (čím znemožnil súdu rozhodnúť o žalobe na pojednávaní), požadujúc od odporcov namiesto sumy 16,50 Eur sumu 14.850 Eur titulom bezdôvodného obohatenia. Súd obratom rozhodol o procesnom návrhu navrhovateľa a vyzval ho na doplatenie súdneho poplatku. Navrhovateľ požiadal o oslobodenie od súdneho poplatku, ktorému súd vyhovel.

Záverom uvádzam, že súd vo veci koná plynule a bez prieťahov, ďalší termín pojednávania je vytyčený na 21. 06. 2016.“

6. Súčasťou vyjadrenia okresného súdu z 15. júna 2016 bol aj prehľad procesných úkonov napadnutého konania, z ktorých ústavný súd zistil, že od podania žaloby 20. novembra 2008 *bol súd vo veci absolútne nečinný do 12. mája 2012, kedy vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku, a následne 15. februára 2013, t. j. po deviatich mesiacoch, doručil návrh odporcom na vyjadrenie a naďalej bol v konaní nečinný až do pridelenia veci v poradí tretiemu sudcovi. Vo vzťahu k predmetu sťažnosti boli v čase od augusta 2014 zistené tieto relevantné úkony:*

„21. 08. 2014 - stanovený termín na 10.03.2015

10. 03. 2015 - prejednanie veci, pojednávanie odročené na neurčito, za účelom rozhodnutia o procesnom návrhu sťažovateľa (sťažovateľ sa pôvodne domáhal zaplatenia sumy 16,50 € z titulu náhrady škody, na pojednávaní krátkou cestou predložil návrh, ktorým uplatnil úhradu sumy 14 850 € z titulu bezdôvodného obohatenia, pozn.)10. 03. 2015 - uznesenie o pripustení zmeny petitu

09. 07. 2015 - určený TP na 29. 09. 2015

28. 09. 2015 - výzva navrhovateľovi na úhradu SP za zmenu návrhu

29. 09. 2015 - *prejednanie veci, výsluch účastníkov, odročené na termín 03. 12. 2015*
26. 10. 2015 - *šetrenie pomerov navrhovateľa v súvislosti so žiadosťou o oslobodenie od SP*
25. 11. 2015 - *uznesenie o priznaní oslobodenia od platenia SP navrhovateľovi*
03. 12. 2015 - *prejednanie veci, výsluch účastníkov, odročené na ďalší T 28. 01. 2016*
25. 01. 2016 - *oznámenie účastníkom o zrušení termínu*
28. 01. 2016 - *určený TP na 15. 03. 2016*
11. 03. 2016 - *oznámenie účastníkom o zmene termínu pojednávania (z dôvodu PN sudcu) na nový TP 14. 04. 2016*
14. 04. 2016 - *prejednanie veci, výsluch účastníkov, odročené na termín 19. 05. 2016*
18. 05. 2016 - *žiadosť zástupcu navrhovateľa o odročenie pojednávania z dôvodu PN zástupcu*
18. 05. 2016 - *výzva zástupcovi navrhovateľa na predloženie vyjadrenia ošetrujúceho lekára*
19. 05. 2016 - *prejednanie veci, výsluch svedka, odročené na termín 21. 06. 2016.*“

7. Ústavný súd z predloženého spisu zistil, že pojednávanie nariadené na 21. jún 2016 sa z dôvodu ospravedlnenej neúčasti právneho zástupcu sťažovateľa neuskutočnilo a bolo odročené na 27. september 2016. Okresný súd prípisom z 21. júna 2016 vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby v prípade pretrvávajúcich zdravotných problémov brániacich mu zúčastniť sa na nariadených pojednávaniach bezodkladne postupoval podľa § 16 a § 17 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov. Obsah vyžiadaného spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení z 15. júna 2016, ktoré považuje ústavný súd za preukázané.

8. K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľ stanovisko nezaujal.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

10. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Sťažovateľ sa sťažnosťou okrem iného domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

12. Sťažovateľ zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

13. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

14. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde

sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

15. Pokiaľ ústavný súd v ďalšom texte poukazuje na Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), ide o znenie platné do 1. júla 2016.

16. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

17. Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

18. Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, a z § 119 ods. 4 OSP, ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, keď bude konať nové pojednávanie, a dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

19. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

20. Pokiaľ ide o kritérium právnej a skutkovej zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že spory o náhradu škody tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne ani skutkovo zložité. Výklad a používanie právnej úpravy sú stabilizované v pomerne rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, kde je upravená aj metodika ich postupu v týchto veciach. Obdobne ústavný súd hodnotí aj sťažnosťou napadnuté konanie, konštatujúc, že jeho doterajší priebeh nemožno pripísať na vrub zložitosti prerokúvanej veci. Napokon ústavný súd poukazuje na to, že ani okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti neargumentoval tým, že by napadnuté konanie vykazovalo znaky skutkovej alebo právnej zložitosti.

21. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v napadnutom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka tohto súdneho konania.

22. Ústavný súd nemôže akceptovať argumentáciu sťažovateľa, že podanie sťažnosti predsedovi okresného súdu na priet'ahy by v súlade s judikatúrou ESLP (rozsudok z 12. 6. 2012 Komanický proti Slovenskej republike) nebolo účinným prostriedkom vzniknutého stavu. Uvedené konštatovanie sťažovateľa je účelové, pričom nesprávne interpretuje odôvodnenie predmetného rozhodnutia ESLP, podľa ktorého „podstatnou otázkou nebolo zodpovedanie, či sťažnosť podľa zákona o súdoch je ako taká efektívna v zmysle čl. 35 dohovoru, ale posúdiť, či sťažovateľ vyčerpal účinné prostriedky nápravy v zmysle tohto článku dohovoru“.

23. Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného konštatuje, že sťažovateľ nevyužil pred podaním sťažnosti ústavnému súdu účinný prostriedok nápravy proti porušovaniu v sťažnosti označených práv a nepostupoval podľa základnej zásady práva „*vigilantibus iura scripta sunt*“ (bdelým patrí právo alebo nech si každý stráži svoje práva), a preto túto skutočnosť pripísal na ťarchu sťažovateľa a zohľadnil pri ustálení sumy priznaného finančného zadost'učinenia.

24. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, bol postup okresného súdu.

25. Ústavný súd konštatuje, že v období od 20. novembra 2008, okrem vykonania troch jednoduchých procesných úkonov (pokyn na pripojenie súvisiacich spisov, výzva na úhradu súdneho poplatku, doručenie návrhu odporcom na vyjadrenie) bol okresný súd bez zákonného dôvodu v napadnutom konaní úplne nečinný až do 21. augusta 2014, keď bol nariadený termín pojednávania na 10. marec 2015. Nečinnosť teda trvala viac ako 6 a pol roka.

26. Od 10. marca 2015 až dosiaľ okresný súd nariadil na prejednanie vecí 7 pojednávaní, z ktorých sa uskutočnili iba 4 (bez výrazného posunu v merite veci) a 3 pojednávania boli odročené z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu a práceneschopnosti právneho zástupcu sťažovateľa. Z uvedeného vyplýva, že postup okresného súdu v napadnutom konaní okrem nečinnosti bol poznačený aj neefektívnosťou.

27. Ústavný súd už vo svojej predchádzajúcej judikatúre uviedol, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovatelia na neho obrátili s návrhom, aby o ich veci rozhodol (napr. III. ÚS 108/09).

28. Ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu v napadnutom konaní nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu § 100 ods. 1 OSP tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

29. Ústavný súd ďalej konštatuje, že súlade so svojou štandardnou judikatúrou nie je možné prietahy v konaní relevantne ospravedlňovať ani viacnásobnými zmenami zákonného sudcu, ku ktorým v priebehu napadnutého konania došlo.

30. Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 270/2008 došlo k zbytočným priet'ahom a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

31. Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza s'ťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

III.

32. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

33. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

34. S'ťažovateľ sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € z dôvodov uvedených vo svojej s'ťažnosti. Poukazuje najmä na to, že v dôsledku priet'ahov zavinených postupom okresného súdu sa bezdôvodne predlžuje stav jeho právnej neistoty.

35. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje

nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

36. Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 500 €. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia zobral ústavný súd do úvahy predmet sporu (náhrada škody pôvodne uplatnená v sume 16,50 € spolu s príslušenstvom, v marci 2015 zmenená a uplatnená ako bezdôvodné obohatenie v sume 14 850 € s príslušenstvom) dĺžku doterajšieho priebehu napadnutého konania, postup súdu v danej veci, ale aj neprejavenie dostatočného záujmu sťažovateľa o stav konania a nedôsledné plnenie si svojich procesných povinností vyplývajúcich zo zákona [§ 79 ods. 1, § 101 ods. 1 a § 120 ods. 1 OSP (od 1. 7. 2016 § 132, § 150 a § 470 Civilného sporového poriadku)].

37. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní o jeho sťažnosti advokátom a konateľom advokátskej kancelárie [REDACTED]. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

38. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839,83 €.

39. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách

advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2015 predstavuje spolu s režijným paušalom (2 x 8,39 €) sumu 296,44 €. Keďže právna zástupkyňa je platcom dane z pridanej hodnoty [ďalej len „DPH“ (na základe predloženej fotokópie osvedčenia o registrácii pre DPH)], uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 355,73 €.

40. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa [REDACTED], v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

41. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016